

Художникът продължаваше да се усиява, следвайки някаква своя загадъчна мисъл, после извади от вътрешния джоб на сакото си някакво писмо, хвърли поглед в него и пак го прибра.

„Във Велнеград ще стане голямо тържество за отпразнуване хилядогодишнината на Кирил и Методи“ – му беше писал Димитър. – Ти знаеш, брате, че и за тебе се отваря тука поле за работа... Затова не жали ни труд, ни разноски, а време имаш до пролетта на 1863, с художническата си фантазия да сътвориш съответния идеал... Кръщенето на Борис и синовете му Владимир и Симеон от Методий... Прочети още веднъж Венелин и Хилфердинг...”

Писмото изглеждаше твърде новинно за окоето на турската полиция.

Едва ли някой би помислил, че през пролетта на 1863 година България трябва да бъде вече свободна.

– Пак ли писмо от брата? – попита с любопитство немецът.

– Да. от 15 яли... – поштина замислено Николай и пресметна колко време остава до обявяването на въстанието. Според сведенията, които му изпращаше Кирияк Цанков от Свищов, войната между Сърбия и Турция можеше да избухне всеки миг. Затова трябваше да се бърза.

И Николай смяташе да отиде волентир в легията на Раковски.

Вечерта, когато скицирваше облеклата на някогашните бойци от турската флота, от тая на адмирала капудан-паша до тая на последния чапхак-морик, Николай весело си тананикаше, като си представяше какви ще бъдат униформите на бъдещите български офицери и войници. И той лояко очертаваше фигурата на капудан-пашата, седнал със скръстени нозе връз един миндер, обикновен от своите висши офицери, като неволно му придаваше чертите на брата си Димитър, с къса къдрава брада около кръглото лице, ясно очертани тъмни вежди и леко извит нос.

Късно през нощта някой чука на про-орече му, одна чута.